

JAKUB ČECH

JAKUBŮV 4 CESTOVNÍ DENÍK

Hayduke Trail

KAŇONY A POUŠTÍ
JIŽNÍHO UTAHU
A SEVERNÍ ARIZONY

xyz

Jakubův cestovní deník 4

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

Jakub Čech
Jakubův cestovní deník 4 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JAKUB ČECH
JAKUBŮV CESTOVNÍ DENÍK 4.
Hayduke Trail

xyz

JAKUB ČECH
JAKUBŮV
CESTOVNÍ DENÍK
4.

Hayduke Trail

xyz

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

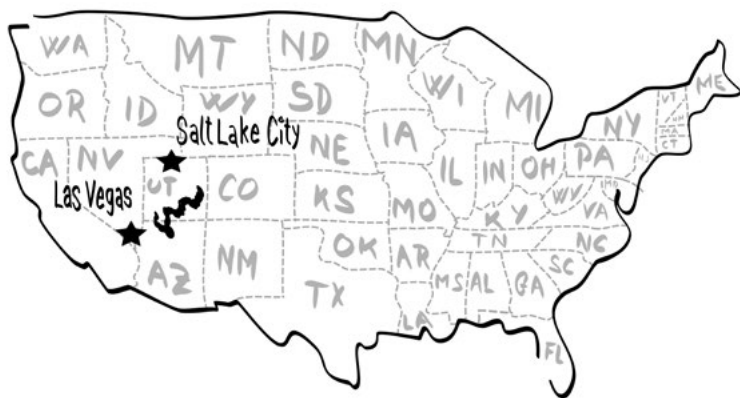
Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Footprintovi a Damajkyčovi, že mi byli nejlepšími parťáky,
jaké jsem si mohl přát.

Lole, čtvrtému neviditelnému členu našeho týmu, bez jejíž
obětavé pomoci by se naše dobrodružství nekonalo.

Mé milé M. Ona sama nejlíp ví, za co všechno. Málo toho není.

A hlavně našemu malému Elániovi, s jehož příchodem
na svět nám začal nejdelší ze všech trailů, to nejkrásnější
dobrodružství vůbec. Doufám chlapečku, že budeš mít
toulavé nohy po tátovi.

PŘEDMLUVA

Proč?

Proč to děláme?

Proč Hayduke Trail?

Proč zrovna my tři dohromady?

Když někomu nadšeně povídáme o nějaké z našich dlouhých pěších cest, obvykle vidíme trochu užaslý výraz, lehké kroucení hlavou a téměř hmatatelně je cítit, že nezadržitelně vybuchává otázka: Proč? Proč to děláte? Asi bych to měl vědět. Dokud se mě na to nikdo neptá, tak je to přece jasné a dává to smysl – takový prostě jsem, je to moje přirozenost, a když mi život dává příležitosti, tak je využívám. Ale když to mám nějak smysluplně převést do slov, v mezích a škatulkách dnešní doby, nedaří se mi to zformulovat. Reinhold Messner v jednom rozhovoru prohlásil: „Miluji divokou přírodu, kde se pohybuji na pokraji lidských možností a spoléhám se jen na vlastní síly. Vyhledávám extrémní dobrodružství, ale zároveň dělám vše pro to, abych nepřišel o život.“

Rozhodně mám rád výlety „na pohodu“, prostě jen být venku. Ale zároveň cítím, že každá moje velká výprava musí nějakým způsobem oťukávat hranice mých možností. Nepotřebuji riskovat, nepotřebuji adrenalin. Jenom mám potřebu opustit jasně daný „program“, který musím jako součást společnosti dodržovat, a potřebu udělat něco, kde budu zodpovědný sám za sebe, kde se nemusím riziku obloukem vyhýbat, ale můžu

se mu postavit. A žít. Zajímavě to v knize „Stopy v oblacích“ během rozhovorů s elitními horskými běžci a organizátory extrémních horských závodů nařkl Richard Askwith: „Když chcete, aby všechno, co lidi dělají, bylo maximálně bezpečné, tak jim berete individuální zodpovědnost. Nechci, aby si lidi mysleli, že si v horách ve špatném počasí nemusí dělat starosti. Já chci, aby si dělali starosti a aby sami převzali zodpovědnost! Nechci, aby náročné trasy běhali lidi, co si myslí, že z nich se jmu zodpovědnost. Radši je upozorním na rizika a řeknu, že pokud nemají správné vybavení a správný přístup, udělají líp, když zůstanou doma.“

I proto padla moje volba po dokončení *Triple Crown* na *Hayduke trail*. Jsem zastáncem extrémně zodpovědného přístupu ke všem výpravám. Nerad riskuji, potřebuji být připravený a potřebuji vědět, co dělám. Na *Hayduke* naštěstí zatím neexistuje mobilní aplikace ani volně dostupná GPS trasa. Kdo chce vyrazit, musí se opravdu snažit, shánět materiály a připravovat se. Ale i to je přece součást dobrodružství! Ta nejistota, skládání obrazu výpravy z malých střípků. Těžko bychom dnes znali jména význačných mořeplavců z konce středověku, kdyby to byli jen chlápci, kterým dal někdo do ruky přesnou mapu a dokonalé navigační pomůcky a řekl jim, ať odvezou tuhle loď tam a tam...

Proto byl *Hayduke* tak lákavý. Opravdové dobrodružství. I když je jeho trasa poměrně dobře definovaná, jsou na ní spousty „bílých míst“, u kterých autoři trasy pouze suše doporučují: „Najděte si opticky nejméně nebezpečné místo pro sestup na dno kaňonu a nechte gravitaci dělat svoji práci. Dolů se nějak dokutálíte.“ Nebo: „Časté povodně nedovolují v kaňonu řeku přesně definovat trasu. Prostě se držte řeky, dejte pozor na tekuté písky a silný proud a cestou nejmenšího odporu se

s kaňonem nějak poperte.“ Lákavé je i sdělení, že: „cesta tímto kaňonem je jen jednosměrná. Pouze směrem dolů. Pokud dorazíte k *Tapeats Creeku* a ten je natolik rozvodněný, že jím nejde kaňon projít, tak musíte pár dní počkat a doufat, že voda opadne a dostanete se ven“. Všechno jsou to věci, se kterými vám žádná aplikace v telefonu ani pečlivě nastudovaný cizí blog nepomůže. Bude to o správném rozhodování a našich schopnostech až na místě. Cítíte to brnění v celém těle?

A proč zrovna my tři dohromady? Určitě máme každý trochu jiné důvody, proč chodíme, ale ty hlavní asi budou napsané přes kopírák, když to do sebe všechno tak hezky zapadlo. Od začátku byl plán jít ve dvou – s Damajkyčem. Když se potom chtěl přidat Jakub, přišlo mi to samozřejmé ho přibrat. Sladit tři lidi je daleko těžší než dva nebo jít sólo. Ale dobrá parta za to stojí. A ta naše se vážně povedla. Díky, hoši, za skvěle prožité dobrodružství!

Co nejvíc ŽIVOTA do vašich životů
vám přeje FOOTPRINT

VAROVÁNÍ

Toto varování jsem psal již u minulého knižního vydání deníku (Pěšky po hranici ČR). Ale myslím, že je vhodné ho zopakovat. Toto není ani beletrie, ani průvodce. Skutečně se nejedná o nic jiného než o každodenní zápisky z cesty typu „šli jsme tudy a tudy, potkali jsme toho a toho, měli jsme takové a takové počasí“. Deníky z cest jsem si historicky psal jen sám pro sebe. Jen abych si mohl později oživit vzpomínky. Styl zůstal stejný, i když jsem je časem začal uveřejňovat online, jen abych uklidnil své nejbližší, že jsem v pořádku. Upřímně mě překvapilo, že si časem našly čtenáře také u širší veřejnosti. Způsob psaní jsem nezměnil ani poté. Jinak to prostě neumím.

Občas se na textu projeví skutečnost, že jeho valná část vzniká uprostřed noci, při „noční směně“, jak to pracovně nazývám. Večer totiž bývám značně unaven a ráno už jsou mé nohy nedočkavé, brání mi marnit den dopisováním deníku. Jediný čas ke psaní mi tedy zbyde někde mezi jednou a čtvrtou hodinou ranní. Trvá to tak 90 až 120 minut, než se mi do telefonu podaří jedním prstem vyťukat své denní zážitky, vybrat a zpracovat cca 10 fotografií a vše umístit na svůj online blog. Některé dny jsou zábavnější, některé jsou všední. Tak to prostě na cestách bývá a já neumím a ani nechci své zápisky dodatečně kořenit květnatou mluvou a přibarvovat své zážitky. Nervu se s živly, nezažívám krajní situace. Tomu se snažím vyhnout, chci si cestu užít. To neznamená, že nezažívám žádné emoce, ale nemám potřebu je vystavovat na

odiv. Většinou těm, kdo dávají okatě najevo svá citová pohnutí, moc nevěřím.

Proč tedy své strohé deníkové záznamy zveřejňuji? Protože sám hladově hltám podobné zápisky jiných. Protože mě baví vnímat cesty očima druhých. Protože mi to přinášejí informace z první ruky o cestách, o kterých sním. Nezkreslené beletristickou potřebou vyprávět příběh. Mnohému jsem se tak naučil, na mnohé se připravil a vyvaroval se chyb druhých. Z reakce valné části čtenářů předchozích deníků vím, že v tom nejsem sám. Přesto, pokud někdo čeká zábavné či dobrodružné cestopisné čtení, necht' raději sáhne po knize jiného autora. Sám si občas rád přečtu cestopisnou knížku s osobnějším pohledem na věc. Naštěstí je takových dost.

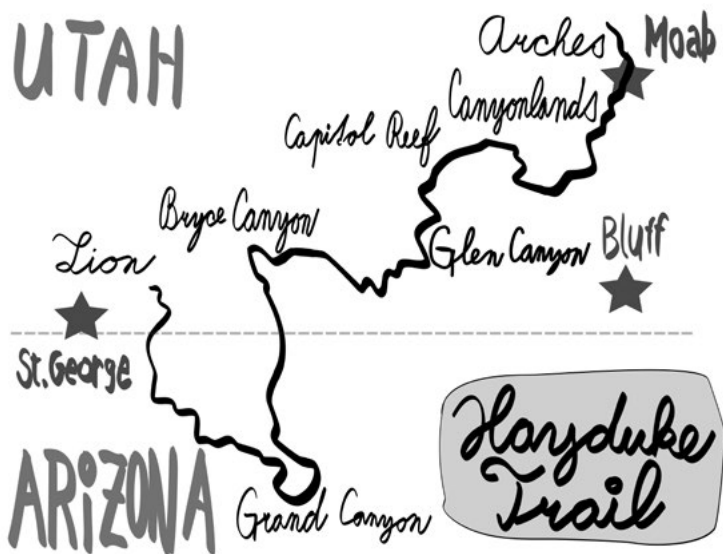
ÚVOD

Po dvou letech, kdy jsem byl na domácím hřišti „uzemněn“ a kdy jsem musel odpískat cesty za oceán, se mi už opravdu stýskalo po zemi, kterou jsem prvně objevoval na stránkách knížek Karla Maye, Jacka Londona a Jacka Schaefera. Zároveň mám letos, v roce 2022, domluveno příliš mnoho zajímavé práce, než abych mohl zmizet na půl roku. Takže když se mi koncem listopadu 2021 zmínil kamarád Footprint, že se chystá spolu se svým parťákem Damajkyčem na *Hayduke Trail*, okamžitě se ve mně rozhoukaly všechny sirény.

Samozřejmě že už jsem toho o *Hayduke Trailu* hodně slyšel. Moji dva kamarádi, které jsem potkal na *Continental Divide Trailu* (CDT), Da Bear a Larry Boy, mi vyprávěli, že to bylo to nejdivočejší a nejhezčí, co kdy absolvovali. Sám jsem o něm nijak zvlášť neuvažoval. Vyprávění, která jsem slýchal, mi přišla až mytologická. Trail klikatící se přes coloradskou náhorní plošinu není ani pořádně proslápnutý, ani detailně zmapovaný. Všichni piší, jak je náročný a nebezpečný. Že se na něj člověk nemá vydávat sám. Že by měl být na vrcholu svých fyzických sil a se spoustou zkušeností s pouštními traily. A je tu přece mnoho jiných dostupnějších cest, tahle se vlastně až tak moc nechodí... Prostě jsem si v hlavě nepřipouštěl, že bych na něj někdy mohl vyrazit.

Ale jakmile se o něm Footprint zmínil, věděl jsem, že jsem ztracen. Asi po čtrnácti dnech jsem se nesměle zeptal, jestli trvají na tom, že půjdou jen ve dvou. Jestli by se jim nehodil třetí

do party. Trochu jsem se obával jejich reakce, přece jen jsou to letití kamarádi a já si v tu chvíli připadal tak trochu jako vetřelec. O to víc mě potěšilo, když jsem dostal okamžitou odpověď, že jsem samozřejmě vítán. Sdílená radost, větší radost. A tak jsem se na začátku ledna rozechvěle ponořil do map, průvodců a blogů. A ty mě ještě více utvrzovaly v tom, že tentokrát to nebude úplně obyčejná procházka. Zároveň to bylo poprvé, kdy jsem se začal výrazněji připravovat i fyzicky. Kluci jsou mladší, a navíc se na rozdíl ode mě kromě chození věnují i běhání, lezení a kolu. V minulosti dokonce na profesionální úrovni. A já jsem si stále vědom toho, že jsem byl do čtyřiceti jen gaučový povaleč a s trochou nadsázky vážím tolik, co oba kluci dohromady. Někomu takovému nechci být koulí na noze, a tak jsem od prvního ledna nezačal svůj den dřív, dokud jsem důkladně nepropotil triko. Jestli to k něčemu bude? Nevím. Minimálně budu začínat o sedm kilo lehčí než kdykoli předtím.

Hayduke Trail (HDT) je trasa dlouhá 1300 km procházející jižním Utahem a severní Arizonou. Což znamená poušť a spoustou kaňonů. V zásadě jsou to nejklašičtější kulisy amerického westernu. Začíná v *Arches National Park* u města *Moab* a směřuje na jihozápad skrz další národní parky, konkrétně přes *Canyonlands*, *Capitol Reef*, *Bryce Canyon*, *Grand Canyon* až do *Zion National Park*.

Její vznik se datuje do roku 2005, kdy byla popsána ve stejnojmenném průvodci, který vydal Mike Coronella a Joe Mitchell. Začátek a konec dělí pouhých 320 km vzdušnou čarou. Nevede příliš pohostinnou krajinou a není tak populární jako jiné dálkové traily v USA. Není divu, většina Utahu je prakticky neobydlená, 88 % jeho obyvatel žije v oblasti *Wasatch Front*, jehož centrem je město *Salt Lake City*. Celou trasu projdou ročně tak tři desítky chodců. Existuje na ní spousta alternativ a z minulosti vím, že alternativy jsou skoro vždy zábavnější než „oficiální“ trasa. O nějakém značení nemůžeme vůbec mluvit. Často se stává, že místa, kterými se jeden rok dá bez obtíží projít, jsou o rok později neprůchozí. Buď kvůli sesuvu půdy, nebo zvýšené vodní hladině. Četl jsem o případech, kdy někomu trvalo celý den, než z nějakého kaňonu našel cestu ven. Pokud někde za kopci výrazněji zaprší, může člověka uvězněného v úzkém kaňonu smést blesková záplava (*flash flood*). Ty mají historicky na svědomí sedmdesát životů. Je to zkrátka stezka pro fajnšmekry.

Samotné jméno odkazuje k literární postavě knihy Edwarda Abbeye: *Desert Solitaire*. Hrdina knihy George Washington Hayduke III se zasazoval o ochranu a nedotknutelnost přírodního dědictví území amerického jihozápadu, a inspiroval tak „duchovní otce“ trailu k jeho pojmenování.

Co se plánování trasy týče, vycházeli jsme z pěti hlavních zdrojů. Z průvodce *The Hayduke Trail*, který stezku před osm-

nácti lety definoval a z webu *hayduketrail.org*, který provozují autoři průvodce. Dále z map Li Brannforse, z data sheetů Andrewa Skurky (*andrewskurka.com*) a z webu *acrossutah.com*. Jaký to je zážitek, jsme nasávali z blogu Wired (*walkingwith-wired.com*) a z videí Jamala Greena – tvůrce webu *Acros Utah* (odkaz na jeho YouTube kanál lze najít na jeho webu). Ale velký zdroj informací byl samotný Footprint, který ve Státech nějaký čas žil a mnohá místa související s tímto trailem v minulosti navštívil.

Výzvou bude nejen samotná navigace a hledání průchodné cesty, ale i logistika zásobování a zdrojů pitné vody. Rozhodli jsme se, na rozdíl od většiny ostatních, nepřipravovat si předem na trase ukryté „cashky“ se zásobami jídla a vody. Znamenalo by to přijet o týden dřív, půjčit si auto a všechny zásoby podél cesty rozvézt a zahrabat do země. Na to jsme neměli čas a věřili jsme, že to zvládneme i bez toho. Bude to ovšem znamenat nutnost nosit více jídla a vody na zádech.

PLÁNOVÁNÍ

Tentokrát to pro mě bude jiné i společensky. Vyrážím se dvěma partáky. Já, solitér. Mám stále v živé paměti, jak to dopadlo se Sarah na CDT. Ale tam byla největším problémem rozdílná očekávání a abych tak řekl... rozdílné kulturní zázemí a výchova. Kluci jsou oba Češi a myslím, že představu o tom, jak jít HDT, máme velmi podobnou. Je pravda, že když jde člověk v uzavřené partičce, navíc spojené vlastním jazykem, hůř se s ostatními socializuje. Na PCT a CDT mě bavilo, že se mi díky vytržení z vlastního prostředí podařilo snáze si vyčistit hlavu. Dokonce se mi po čase přepnulo přemýšlení a sny do angličtiny. Člověk se výrazněji odpoutal od svého běžného života. Ale nemám z toho obavu. Bude to zase nová zkušenost a zkoušet nové věci je vždy obohacující. Celý život se držím slov Pavla z Tarsu: „Všeho zkuste; což dobrého jest, toho se držte.“

S Footprintem se znám nějakých osm let, ale ještě jsme neměli šanci se spolu někde projít. Je to zkušený *thru hiker*, má za sebou celý *Tripple crown* (AT+PCT+CDT) a mnoho jiného. Vlastně pokaždé, když jsem v USA šlapal, tak tam byl také, jen na jiném trailu. Často jsme si tam volali, abychom si sdíleli zážitky. V nohách toho má víc než já. Posedlost chozením dlouhých vzdáleností s malou zátěží mu změnila životní dráhu vystudovaného metalurga ve chvíli, kdy založil firmu NALEHKO zabývající se prodejem a dnes už i výrobou lehkého vybavení na cesty. Vlastně právě od něho jsem poprvé slyšel o PCT a byl to on, kdo mě inspiroval v mých chodeckých začátcích. Časem

jsme se skamarádili, a to včetně našich rodin. Dokonce jsem mu mohl načmárat pár obrázků do jeho knížky o chození nalehko. S Damajkyčem se známe kratší dobu a HDT bude jeho první *thru hike*. Rozhodně to ale není žádný věšák na goretexovou bundu. Je to velkej sporták a dnes provozuje Nalehko spolu s Footprintem.

VÝBAVA

Má letošní výbava vycházela z výbavy osvědčené na CDT. Opět jsem se rozhodl pro větší batoh – *Gossamer Gear Mariposu*, a to především kvůli velkému množství neseného jídla a vody. Po dvou letech spaní v hamace se vracím na zem – stromů si v Utahu a Arizoně příliš neužiji. Držím se osvědčené kombinace pěnové karimatky v torzo velikosti a alumatky (nechci řešit případné propíchnutí nafukovačky) s jednoplášťovým *cuben fiberovým* stanem od *Zpacks*. Stejně doufám, že většinu nocí zvládnou pod širákem. Místo fleecové mikiny budu mít bundu *NALEHKO Alpha Aspiring* – je lehčí a díky neprofukové vrstvě by měla být i teplejší. I jedno merino triko беру od *NALEHKO*. Spokojím se s lehčí péřovkou, kterou jsem si loni ozkoušel na *Cestě hrdinů SNP*. Místo kšiltovky беру klobouk, doufám, že mi pod intenzivním sluncem poslouží lépe. Kapacitu nádob na vodu jsem navýšil na 7,5 litrů. Budu potřebovat o něco delší a silnější provázek – některá místa se nedají překonat s batohem na zádech a je nutné ho za sebou vytáhnout. Velký satelitní komunikátor pro použití v nouzové situaci jsem vyměnil za jeho malou verzi *Garmin InReach Mini 2*. Mám větší solární nabíječku. Dvoupanelový model firmy *ANKER* jsem dorazoval na loňské SNP a nový se již nedá sehnat. Musel jsem vzít za vděk v současnosti vyráběnou třípanelovou verzi. Po dlouhém zvažování neberu ukulele – ani na CDT jsem na něj moc nehrál a obávám se, že tady budu po večerech tak

unavený, že by tomu nebylo jinak. Doma nechávám i hrnek; od prosince jsem přestal pít kafe. Těch pět až sedm šálků za den už bylo vážně moc, dokonce jsem si po jeho vysazení prošel nepěknými abstinenčními příznaky. Takže si vystačím s ešusem.

Ale nejzásadnější a očekávanou změnou jsou boty. Po předloňském zklamání s novými modely *Altra Lone Peak* a loni s *Brooks Cascadia* jsem letos vsadil na *Topo Terraventure*, které mnozí považují za důstojné následovníky starých *Alter*. Nemají sice úplně nulový drop, ale sklon 3 mm není až tak velký. Vsadím se, že do čtrnácti dnů ho na tu nulu sešlapu. Špičku (*toe box*) mají stejně jako *Altry* luxusně širokou, svrchní materiál vypadá na pohled bytelněji. Už po prvním odzkoušení z nich mám ten krásný dojem „bačkůrkovatosti“, který jsem jinde než u *Alter* nezažil. Ale ať je moc nepřechválím. Řekneme si za dva měsíce.

Velká trojka (batoh, spaní, přístřešek)

Batoh	Gossamer Gear Mariposa 60	709 g
Quilt (Spacák) + obal	Katabatic Gear Alsek 22 °F	615 g
Stan	Zpacks Solplex (Spruce green)	476 g
Ground sheet	Zpacks Flat Groundsheet	99 g
Karimatka	Therm-a-Rest RidgeRest SoLite	169 g
Alumatka	Yate Alu Matte	77 g
Kolíky (7x)	Ultralight 6.5" Red Tough Titanium Tent Stakes	58 g
Extra kolík sněhový	REI Snow Stake	32 g
CELKEM		2 235 g

Vaření

Ešus	Evernew Titanium Ultralight 600m I Pot	106 g
Zateplení ešusu	Vlastní výroba	25 g
Vaříč	Zelph Modified StarLyte	16 g
Závětrí	Trail Designs Caldera cone	31 g
Lžice	Sea to Summit Alpha Light short	8 g
Nůž	Deejo Naked	27 g
Láhev na vodu	Dobrá voda 1,5 L	34 g
Sak na špinavou vodu	Evernew Water Carry 2 L	42 g
Sak na čistou vodu 2x	Evernew Water Carry 2 L	84 g
Filtr na vodu s láhví + stříkačka na čištění	Sawyer Micro	37 g
Příslušenství na gravitační filtraci	Mix doplňků Sawyer a MSR	80 g
Zapalovač (2x)	Neznámá značka	34 g
Pytlík na jídlo	Zpacks Roll Top Food Bag	45 g
CELKEM		569 g

Oblečení v batohu (po většinu dne)

Péřovka	Rab Kaon Jacket	262 g
Bunda teplá	NALEHKO Alpha Aspiring	250 g
Ponožky (2 páry)	Bridgedale Hike Lightweight	96 g
Triko s krátkým rukávem	Rab Forge	124 g
Podvlíkačky	Rab MeCo 120	140 g
Boxerky	Rab Forge Boxers	71 g
Teplá čepice	Warmpeace Thermolite	37 g
Rukavice	Direct Alpine Skisport	52 g
Nepromokavá bunda	Inov-8 Racelite 150 Stormshell	199 g
Nepromokavá sukně	Zpacks Vertice Rain kilt	71 g
Pytlík na oblečení	Zpacks Large Rectangular Dry Bag	26 g
CELKEM		1 328 g

Elektronika

Telefon + obal	Apple iPhone XR + Catalyst Waterproof case	252 g
Foták + pouzdro Lowepro	Sony DSC-RX100M6	343 g
Power banka	AlzaPower Onyx 20000 mAh	312 g
Satelitní komunikátor	Garmin inReach Mini 2	100 g
Sluchátka	Bose SoundSport In-Ear Device	19 g
Čelovka	Petzl Core Actik	80 g
Solární nabíječka	Anker PowerPort Solar	458 g
Nabíječka 2x USB	AT&T	79 g
Napájecí kabel iPhone (2x)	Apple	37 g
Napájecí kabel micro USB (2x)	Různé	31 g
Napájecí kabel USB-C (2x)	Různé	46 g
Stuff Sack elektronika	Zpacks Rock Stuff Sack	5 g
CELKEM		1 762 g

Hygiena

Kartáček na zuby	Neznámá značka	20 g
Mezizubní kartáček	Curaprox	2 g
Lékárnička	Neznámá značka	160 g
Nůžtičky	Neznámá značka	16 g
Lopatka	Deuce of Spades	15 g
Pytlík na hygienu	Zpacks Small Stuff Sack	3 g
CELKEM		216 g

Ostatní

Šití, lepení	Neznámá značka	50 g
Batůžek do města / Stuff Sack na drobnosti	Sea to Summit Ultrasil Day Pack	73 g
Špunty do uší	3M E.A.R. Classic	1 g
Provázek	3mm 15m	102 g
Head Net – moskytiéra	Sea to Summit Head Net	12 g
Foto stativ malý + gumová kravatka	GorillaPod + Bongoties	49 g
Peněženka	Zpacks Wallet Zip Pouch	7 g
CELKEM		294 g

Oblečení (nepočítá se do základní váhy)

Kalhoty	High Point Saguaro	398 g
Triko s dlouhým rukávem	NALEHKO Tri-ko	169 g
Boty (pár)	Topo Terraventure 3	600 g
Ponožky	Bridgedale Hike Lightweight	48 g
Boxerky	Rab Forge Boxers	71 g
Šátek (nákrčník)	Buff	37 g
Klobouk	Sunday AFTERNOONS Charter Hat	107 g
Ortéma na koleno	Mueller Compact Knee Support	122 g
Kompas	Decathlon Náramková buzola Geonaute	13 g
Hodinky	Casio ProTrek PRV-3000	64 g
Hůlky	Leki Legacy 16T	461 g
CELKEM		2 090 g

Celková hmotnost

základní váha (base weight)	6 404 g
základní váha + oblečení (skin out weight)	8 494 g

Suma sumárum jsem svou základní váhu ve srovnání s CDT zmenšil přibližně o 700 gramů, což dělá přes 10 %. Udržel jsem se tak pod 6,5 kg. To je zdravý standard – žádné ultra, ale příjemná váha při zachování velkého tepelného komfortu. Přece jen se budeme i tentokrát vyrovnávat s teplotním rozmezím přes 40 °C.

Na dva úseky, konkrétně na přechod nejvyššího bodu cesty *Mt. Ellen* (3481 m n. m.) a severní okraj *Grand Canyonu*, kde nás ještě může překvapit sníh, si navíc přibereme nesmeky. V mém případě *Snowline Chainsen Pro* (405 gramů). Pošleme je před sebou v *bounce boxu*. Možná budou zbytečné, uvidíme, jaká bude sněhová pokrývka, až tam dorazíme. Ale nechci znovu zažít situaci, kdy jsem podcenil možnou přítomnost sněhu v letních Pyrenejích a můj anděl strážný pak měl plné ruce práce.

DENÍK

Přípravný den, středa 23. března

Odlétáme v 6:00 z Ruzyně. Kluci jsou z *Liberce*, takže dorazili už včera večer. Přespí u nás, aby nemuseli vstávat v nějakou šilehou hodinu. Stihneme rychlé předodjezdové pivo se symbolickým „trailovým“ burgerem. Ještě netušíme, že budeme litovat. Doma pak přebalujeme batohy. Kluci se dohodli, že odbaví jen jeden a druhý s těmi největšími cennostmi použijí jako kabinové zavazadlo. Já zůstávám u svého osvědčeného systému s lehoučkým batůžkem od Sea to summit na palubu, zbytek odbavím. Batůžek mi po zbytek cesty bude sloužit jako vak na drobnosti. Bagáž, která jde pod palubu, ještě pořádně obalíme potravinovou fólií.

Vstáváme před třetí. Kluci toho moc nenaspali. Ten burger nebyl úplně propečený a leží jim v žaludku. Vypadá to, že budou rádi, když je neprožene. Já mám asi víc kachní žaludek. Loučíme se s mou milou M a můj táta nás v tuhle brzku hodinu obětavě vyzvedává, aby nás hodil na letiště. Jsme tam dvě a půl hodiny před odletem, takže to máme v poklidném tempu. Krátký přelet do *Amsterdamu* a pak tři hodiny čekání. Krátíme si čas vyhlášením hry o největšího trotla výpravy. Postupně si sdělujeme, co kdo zapomněl. Není divu, tak třeba Damajkyč ještě 15 minut před odjezdem z *Liberce* seděl v práci za počítačem a na autobus dobíhal s částí vybavy v podpaží. Upřímně se klukům směji. Ale jen do momentu, než zjistím, že jsem se

bezpečně ocitl v čele pelotonu – o dvě koňské délky. Zapomenout si doma platební kartu?! K nezaplacení! Jako opravdu?! Opravdu... Tramtadadá! Pomyslné prvenství v téhle hře už mi nikdo nevezme. Naštěstí placení přes *Apple Pay*, kartu uloženou v telefonu, funguje a neměl by to být problém. A pokud ano, snad mi bude stačit hotovost. Nebo mi vypomůžou kluci. Klasická situace, kdy si člověk myslí, že když se balí na cestu už téměř rutinně, nemusí si kontrolovat předem napsaný seznam s nápisem Nezapomeň.

Trochu mě překvapuje, že před letem do USA už se nekoná předletový bezpečnostní pohovor. Ne že by mi to chybělo. Asi už to není potřeba, když dnes beztak dobrovolně předáváme veškeré informace o sobě Googlům a Facebookům. Na deseti-hodinovém letu do *Salt Lake City* sedíme každý jinde. Alespoň máme všichni sedadlo do uličky a můžeme si tak občas protáhnout nohy. Přistáváme ve dvě hodiny odpoledne místního času. Odbavení u imigračního úředníka je překvapivě rychlé. I tady je změna. Oproti dřívějšímu se nemusí vyplňovat imigrační formulář. Dává nám to naději, že veškerou přípravu zvládneme dnes a zítra ráno si budeme moci přispat. Sedáme do vlaku, který nás rychle odváží do centra. Obdivujeme hory obklopující město, na kterých je ještě dost sněhu. Není divu, vrcholky mají přes 3000 m n. m. Přitom je teplo už na triko. Naše první kroky vedou k mobilnímu operátorovi (AT&T) pro místní SIM karty. V obchodním centru nás překvapuje spousta zavřených krámů. I tady zápasí s dopadem covidu.

Vyrazíme pěšky do míli vzdáleného obchodáku s potravinami. Cestou hledáme zastávku autobusu, ze které zítra pojedeme do *Moabu*. Nacházíme místo podle popisu dopravce, ale nikde žádná značka. Jen odstavný pruh, který se nijak neliší od stovek jiných ve městě. Trochu nás to znervózní. Zaskočím se

přeptat do přilehlého mormonského chrámu, kde mi místo odjezdu autobusu potvrdí. Teda... úplně přesvědčení nejsou. Ale klukům to mezitím venku potvrdí i nějaká místní děvčata. Tak snad dobrý. Těch mormonských svatostánků a různých pomníků odkazujících na zakladatele této originální americké církve, která kombinuje prvky křesťanského protestantismu, zednářské mystiky a amerického nacionalismu, je tu spousta. A není divu. Vždyť právě mormoni stáli u zrodu státu Utah, když sem první z nich, poté, co byli vyháněni z jiných států na východu země, roku 1847 doputovali. Ta cesta pro ně byla připodobněním putování izraelského lidu vedeného Mojžíšem z egyptského otroctví. To oni přijali tuto nehostinnou část USA, kde nikdo jiný nechtěl žít, za svou „Zaslíbenou zemi“. I proto hraje v jejich mytologii příběh putování pionýrskými vozy z východu na západ tak důležitou roli a člověk se tu s ním setkává na každém rohu. Přestože mormoni již zdaleka nemají mezi obyvatelstvem Utahu stoprocentní zastoupení, stále tvoří jeho většinu (62 %).

Konečně dorazíme do velkého obchoďáku *Harmons* v centru města, kde nakupujeme jídlo na dva dny. První etapu tedy půjdeme skutečně nalehko. Přesouváme se na poštu, jen o patro výš. U stolků sousedního jídelního koutku přebalujeme batohy a chystáme balík s nesmeky, rezervním oblečením a částí map. Následně ho odesíláme před sebou na trail, do městečka *Hanksville*. Má to dramatickou mezihru, protože tam do nás neustále hučí neodbytný chlapík (těžko říct, jestli to je bezdomovec, nebo jen alkoholik) tak moc, že Petr omylem pošle balík až do *Escalante*. To bychom zůstali bez map a bez nesmeků právě tam, kde je budeme potřebovat. Naštěstí mu to dochází na odchodu a balík zvládneme přebalit.

Já mezitím sháním větší síťové nabíječky pro naši elektroniku, protože zatím máme pro nás tři jedinou. A sluchátka. Ta